

Het zwart-witte virus

Jolanda Abels

Voor mijn broer Paul.
Dank dat ik mee mocht naar de Bornsestraat

Schrijver: J. Abels
Coverontwerp: J. Abels/A.H. Letteboer

© J.Abels

*

Het is allemaal de schuld van mijn broer. Hij heeft het virus aan mij overgedragen. Hij heeft mij in 1976 meegenomen naar de Bornsestraat. Al zo vaak heb ik van hem moeten horen dat Heracles een seizoen daarvoor het grote Ajax heeft verslagen voor de beker. Uit zijn mond hoor ik de namen Lalopua, Polko, Pirard, Kerlin en Grobben rollen. Het maakt me erg nieuwsgierig. Na veel zeuren mag ik dan eindelijk mee. Kaartjes worden gekocht en ik kom op een staantribune terecht met allemaal kerels. Wie de tegenstander is? Geen idee! Om mij heen hoor ik veel gemopper over een pass die verkeerd gegeven wordt. Over een gemiste kans. Gejoel na een overtreding. Ik maak iets zeldzaams mee. Heracles wint namelijk de wedstrijd! Dat gebeurt in die tijd zelden. Vol verbazing kijk ik naar de volwassen kerels rondom mij. Hoe zij zich kunnen opwinden. Hoe ze schreeuwen om Marietje (Hans Roorink). Dat blijkt later een Heraclesspeler met lange haren te zijn. En ze laten mij heel erg schrikken wanneer er een doelpunt valt voor de zwart-witten. Ineens springt iedereen als een dolle in het rond. Mijn broer grijpt me bij mijn schouders. De vreugde werkt aanstekelijk. Ik dans van vreugde mee en krijg de smaak te pakken. Dit is leuk. Dit is écht leuk! Ik ga vaker mee naar dat stadionnetje aan de Bornsestraat en het seizoen daarop komt er voor mij zelfs een seizoenskaart. Vanaf dat moment houd ik een

plakboek bij van alle wedstrijden. De spelers worden helden voor mij. Bert Blauw, die lange blonde keeper. Ruud Geestman, ook al zo'n lange vent. Jo Lempers uit Limburg, met zijn harde tackles. Hans Bekkenutte, de politieagent. Hans Polko uit Enter. Ik herinner me zijn mooie snor nog.

's Avonds na de warme maaltijd en het afwassen in recordtijd, weet ik niet hoe snel ik weg moet vliegen om naar de training te gaan kijken. Ik vertel mijn moeder dan dat ik ga fietsen. In die tijd ben ik dol op "fietsen". Volgens mij heeft mijn moeder nooit in de gaten dat mijn route rechtstreeks naar de Bornsestraat gaat. Daar staat dan een groep oude mannetjes bij elkaar die de wedstrijd van het weekend ervoor doornemen. De tactiek wordt besproken. De opstelling moet volgens hen veranderd worden. Ik sta een beetje afzijdig te luisteren en mijn helden te bewonderen. Omdat ik zo vaak bij de training kom kijken, word ik door hen herkend en begroet. Maar niet alleen door hen. Ook door trainer Hollink, die mij met een brede armzwaai begroet als hij me ziet.

Bij een wedstrijd allemaal op de fiets naar het stadion. Mijn fiets zet ik neer aan de overkant. Tegen een paaltje om de wei. Daar staan al heel veel fietsen. De grote weg oversteken. Regelmatig is het mijn vader, werkend bij de politie, die ik het verkeer zie regelen.

Na de wedstrijd is het weer een drukte van belang met die fietsers. Een grote stoet fietst over het fietspad langs "De Kei" naar huis. Ik zie Bert Letteboer nog zo fietsen met zijn grote zwart-wit-vlag.

Het is niet altijd makkelijk om supporter van Heracles te zijn dat seizoen. Grote nederlagen wisselen zich af met een enkele overwinning. In Arnhem verliezen ze met 6-0, in Wageningen met 5-0. Maar thuis winnen ze gelukkig een keer en wel tegen Helmond Sport met 2-1. Nu kan ik juichen. De maandag erna is het "knipdag". Het verslag uit de krant wordt uitgeknipt en in een album geplakt. Soms met geschreven commentaar van mijzelf. Een dag later wordt er in de plaatselijke krant "Ruiten Drie" veel aandacht besteed aan mijn club. De laatste nieuwtjes over blessures, gele kaarten enz.

Bornsestraat

In gedachten zie ik mij aan de Bornsestraat.

Een 13-jarig meisje, dat geen wedstrijd overslaat.

Ook al bungelt Heracles onderaan,

het weerhoudt mij niet om naar de wedstrijden te gaan.

De stem van Leny Huizinga, ik kan haar nog steeds horen.

Altijd vrolijk, ook al hebben we verloren.

En dan onze Mario, de suppoost,

die mij stiekem op de overdekte staantribune loodst.

Reclameboodschappen van Caballero en dansschool
Polman.

Dagblad van Het Oosten is de krant die ik het beste lezen
kan.

Buyvoets-blikken rond het veld.

Hoeveel het er waren heb ik nooit geteld.

Martin Langhenkel, Warry Grobben en Marc de Clerck,
vooral die laatste vind ik sterk.

Het spelers- en supportershome in één houten keet.

Dat is iets wat je nooit meer vergeet.

En dan is er de dag dat je dat oude stadionnetje verlaat.

Nooit meer voor een wedstrijd naar de Bornsestraat.

Nog zie ik de verhuisdozen met spelers gaan.

Wat heb ik met plezier aan de Bornsestraat gestaan!

Een grote verrassing komt er halverwege dat seizoen. Heracles trekt een nieuwe speler aan. Sunday Manara, uit Tanzania. Vol bewondering kijk ik op de training naar zijn kunsten. Die donkere jongen kan écht wat met de bal. De mooiste kunstjes haalt hij uit. Die zondag daarop zal hij thuis zijn debuut maken tegen Wageningen. Een tegenstander waarmee Heracles het altijd erg moeilijk heeft. Helaas zal ik die wedstrijd missen omdat ik vanuit school moet helpen met een fancy fair. “Maar ach, het wordt toch een nederlaag”. Als ik halverwege die middag aan een docent vraag of hij de uitslag weet van de wedstrijd Heracles-Wageningen, vertelt hij dat het 4-0 is geworden. Ik geloof hem niet. Denk dat hij een geintje uit wilt halen met mij. Maar het is inderdaad zo. Sunday Manara is écht de verrassing van Heracles. Hij scoort zelf twee keer en ik hoor dat hij daarnaast ook prachtige acties heeft uitgevoerd. Ik loop na het horen van die overwinning op wolken maar ben nog steeds hevig teleurgesteld dat ik juist dié wedstrijd heb moeten missen.

Een nieuw seizoen breekt aan. 1977-1978. Heracles krijgt een nieuwe keeper. De Belgische Marc de Clerck komt over van

FC Twente. Hij zal mijn grote held worden. Ruim een uur voor aanvang

van de wedstrijd sta ik langs het veld. Als Marc dan het veld opkomt en naar het doel loopt, zwaait hij altijd naar mij. Wat voel ik me dan trots!

Maar niet alleen een nieuwe keeper komt naar Heracles. Het lukt trainer Hennie Hollink om een aantal spelers van de burens in Enschede naar Almelo te halen. Herman Voshaar, Kalle Oranen, Rob Poell. Ook van Go Ahead Eagles komt versterking. Wiebe Bos, Geke van Dijk. Het blijken echte versterkingen te zijn. Heracles weet ineens weer wat winnen is.

De eerste wedstrijd van het seizoen tegen Cambuur, wordt met 1-0 winnend afgesloten. Na vijf gelijkspelen is daar weer een overwinning, uit tegen Groningen. Ook Willem II moet het onderspit delven. Na elf wedstrijden wordt er voor de eerste keer dat seizoen verloren.

Helmond Sport gaat met een 2-1 overwinning aan de haal. Pas op 18 december is er een eerste thuisnederlaag voor de zwart-witten.

Het onmogelijke lijkt dat seizoen te gebeuren. Heracles is dé grote favoriet voor de periodetitel. De regionale kranten besteden veel aandacht aan dit wonder van Almelo. Vooraf vinden er interviews plaats met verschillende spelers. Iedereen heeft grote verwachtingen. Deze lijken uit te komen als de Heraclieden thuis met 4-1 tegen SVV weten te winnen. Bloemen worden uitgedeeld. Ik sta te juichen op de tribune. Mijn hart klopt als een razende. Het is wachten op de uitslag Fortuna Sittard-Exelsior.

Speler Warry Grobben en Tonnie van Duiven.

Rechts achter Warry Grobben: Bert Letteboer, mijn toekomstige echtgenoot

Terwijl de wedstrijd in Almelo al lang afgelopen is, gaat de wedstrijd in Sittard nog steeds door. En dan scoort Excelsior in de allerlaatste minuut 5-6 en wint daarmee de periodetitel. In Almelo vliegen dan van boosheid de bloemen in de tribune.

Mijn hart lijkt te stoppen met kloppen. Groot verdriet. Het seizoen wat zo mooi leek te worden, eindigt in mineur. Veel aandacht in de regionale dagbladen. *“Lach wijkt voor traan”*. *“Kater Heracles na triomf”*. *“Heracles grijpt net naast periodetitel”*.

De club moet nog even wachten op het wonder.